31989L0336

23.5.1989 *DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH* L 139/19

DYREKTYWA RADY

z dnia 3 maja 1989 r.

w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do kompatybilności elektromagnetycznej

(89/336/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 100a,

uwzględniając wniosek Komisji [1],

we współpracy z Parlamentem Europejskim [2],

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego [3],

a także mając na uwadze, co następuje:

do 31 grudnia 1992 r. konieczne jest przyjęcie środków mających na celu stopniowe ustanawianie rynku wewnętrznego; rynek wewnętrzny obejmuje obszar bez granic wewnętrznych, w którym zapewniony jest swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału;

Państwa Członkowskie są odpowiedzialne za zapewnienie właściwej ochrony radiokomunikacji oraz urządzeń, aparatury lub systemów, których działanie może ulec pogorszeniu na skutek zakłóceń elektromagnetycznych wytwarzanych przez aparaty elektryczne i elektroniczne, przed uszkodzeniem spowodowanym przez takie zakłócenia;

Państwa Członkowskie są również odpowiedzialne za zapewnienie, aby sieci dystrybucji energii elektrycznej były chronione przed zakłóceniami elektromagnetycznymi, które mogą na nie oddziaływać, a w konsekwencji także na zasilane przez nie urządzenia;

dyrektywa Rady 86/361/EWG z dnia 24 lipca 1986 r. w sprawie wstępnego etapu wzajemnego uznawania homologacji końcowych urządzeń telekomunikacyjnych [4] obejmuje w szczególności sygnały emitowane przez ten sprzęt w trakcie jego normalnego funkcjonowania, oraz ochronę publicznej sieci telekomunikacyjnej przed uszkodzeniem; dlatego nadal zachodzi konieczność zapewnienia właściwej ochrony tych sieci, wraz z przyłączonym do nich sprzętem, przed chwilowymi zakłóceniami powodowanymi przez sygnały o charakterze przypadkowym, które urządzenia te mogą emitować;

w niektórych Państwach Członkowskich postanowienia bezwzględnie wiążące określają w szczególności dopuszczalne poziomy zakłóceń elektromagnetycznych, jakie te urządzenia mogą powodować oraz stopień ich odporności na takie sygnały; te postanowienia bezwzględnie wiążące niekoniecznie muszą prowadzić do różnych poziomów ochrony w Państwach Członkowskich, lecz ich zróżnicowanie utrudnia wymianę handlową we Wspólnocie;

w celu zagwarantowania swobodnego przepływu urządzeń elektrycznych i elektronicznych konieczna jest harmonizacja przepisów prawa krajowego, zapewniających taką ochronę, bez obniżania istniejących i uzasadnionych poziomów ochrony w Państwach Członkowskich;

obecna legislacja wspólnotowa przewiduje, że bez względu na jedną z fundamentalnych zasad Wspólnoty, którą jest zasada swobodnego przepływu towarów, muszą być akceptowane bariery w wewnątrzwspólnotowym handlu, wynikające ze zróżnicowania przepisów prawa krajowego w sprawie obrotu produktami, w zakresie w jakim przepisy te można uznać za niezbędne do spełnienia zasadniczych wymogów; dlatego harmonizacja przepisów prawa w tym przypadku musi zostać ograniczona do przepisów potrzebnych do spełnienia wymogów w zakresie ochrony, odnoszących się do kompatybilności elektromagnetycznej; wymogi te muszą zastąpić odpowiednie przepisy prawa krajowego;

([1]) Dz.U. C 322 z 2.12.1987, str.4.
([2]) Dz.U. C 262 z 10.10.1988, str. 82 oraz Dz.U. C 69 z 20.3.1989, str. 72.
([3]) Dz.U. C 134 z 24.5.1988, str. 2.
([4]) Dz.U. L 217 z 5.8.1986, str. 21.

niniejsza dyrektywa dlatego określa tylko wymogi w zakresie ochrony odnoszące się do kompatybilności elektromagnetycznej; aby ułatwić dowód zgodności z tymi wymogami, ważne jest, żeby zharmonizować normy dotyczące kompatybilności elektromagnetycznej na poziomie europejskim, tak aby można było uznać, że wyroby je spełniające są zgodne z wymogami w zakresie ochrony; takie zharmonizowane normy zostały opracowane na szczeblu europejskim przez organizacje prywatne i nie mogą być wiążące; w tym celu za organ kompetentny w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą uznano Europejski Komitet Normalizacyjny Elektrotechniki (CENELEC), któremu powierza się zadanie przyjęcia zharmonizowanych norm, zgodnie z ogólnymi wytycznymi dotyczącymi współpracy między Komisją a Europejskim Komitetem Normalizacyjnym (CEN) i CENELEC, podpisanymi 13 listopada 1984 r.; do celów niniejszej dyrektywy, zharmonizowana norma stanowi specyfikację techniczną (norma europejska lub dokument harmonizacyjny), przyjętą przez CENELEC po odesłaniu z Komisji zgodnie z przepisami dyrektywy Rady 83/189/EWG z dnia 28 marca 1983 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i uregulowań technicznych [1], ostatnio zmienionej dyrektywą 88/182/EWG [2], oraz na mocy wymienionych powyżej wytycznych ogólnych;

do czasu przyjęcia zharmonizowanych norm do celów niniejszej dyrektywy, swobodny przepływ towarów należy ułatwiać za pomocą środka przejściowego obowiązującego na szczeblu wspólnotowym, polegającego na zatwierdzeniu aparatury, która odpowiada przyjętym normom krajowym, zgodnie ze wspólnotową procedurą kontrolną, zapewniającą, że takie normy krajowe odpowiadają celom niniejszej dyrektywy w zakresie ochrony;

deklaracja zgodności WE dotycząca aparatury jest domniemaniem jej zgodności z niniejszą dyrektywą; forma takiej deklaracji musi być możliwie jak najmniej skomplikowana;

jednakże w przypadku aparatury objętej zakresem dyrektywy 86/361/EWG, w celu zapewnienia skutecznej ochrony w zakresie kompatybilności elektromagnetycznej, zgodność z przepisami niniejszej dyrektywy należy poświadczać za pomocą znaków i certyfikatów zgodności, wystawianych przez organy zgłoszone przez Państwa Członkowskie; aby ułatwić wzajemne uznawanie znaków i certyfikatów wystawianych przez te organy, należy zharmonizować kryteria ich wyznaczania;

niemniej jednak możliwe jest, że urządzenia spowodują zakłócenia w sieciach radiokomunikacyjnych i telekomunikacyjnych; dlatego należy ustanowić procedurę mającą na celu zmniejszenie takiego ryzyka;

niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do urządzeń i sprzętu objętych dyrektywami 76/889/EWG [3] i 76/890/EWG [4], które dotyczą zbliżenia ustawodawstwa Państw Członkowskich odnoszących się do nakładania się fal radiowych, powodowanego przez urządzenia gospodarstwa domowego, przenośne narzędzia i podobne sprzęty, oraz do zniesienia nakładania się fal radiowych w odniesieniu do lamp fluorescencyjnych wyposażonych w zapłonniki; dlatego dyrektywy te powinny zostać uchylone,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Do celów niniejszej dyrektywy:

1) „aparat" to wszystkie elektryczne i elektroniczne urządzenia wraz ze sprzętem i instalacją, które zawierają elektryczne i/lub elektroniczne części składowe.

2) „zakłócenie elektromagnetyczne" to zjawisko elektromagnetyczne, które może pogorszyć działanie urządzenia, elementu wyposażenia lub systemu. Zakłóceniem elektromagnetycznym może być hałas elektromagnetyczny, niepożądany sygnał lub nawet zmiana w samym środku przekazu.

3) „odporność" oznacza zdolność urządzenia, elementu wyposażenia lub systemu do niezakłóconego działania, w przypadku wystąpienia zakłócenia elektromagnetycznego.

4) „kompatybilność elektromagnetyczna" oznacza zdolność urządzenia, elementu wyposażenia lub systemu do zadowalającego działania w jego środowisku elektromagnetycznym, bez powodowania zakłóceń elektromagnetycznych, które nie są tolerowane w tym środowisku.

5) „właściwy organ" to organ spełniający kryteria wymienione w załączniku II i za właściwy uznany.

6) „certyfikat badania typu WE" oznacza dokument, w którym jednostka notyfikowana, określona w art. 10 ust. 6, potwierdza zgodność badania danego typu sprzętu z odnośnymi przepisami niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do aparatury mogącej powodować zakłócenia elektromagnetyczne lub której działanie może takie zakłócenia powodować.

Określa ona wymogi w zakresie ochrony oraz odnoszące się do nich procedury kontrolne.

[1] Dz.U. L 109 z 26.4.1983, str. 8.
[2] Dz.U. L 81 z 26.3.1988, str. 75.
[3] Dz.U. L 336 z 4.12.1976, str. 1.
[4] Dz.U. L 336 z 4.12.1976, str. 22.

2. O ile wymogi w zakresie ochrony określone w niniejszej dyrektywie są zharmonizowane w przypadku niektórych aparatur, na mocy dyrektyw szczególnych, niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania lub przestaje obowiązywać w odniesieniu do takich aparatur albo wymogów w zakresie ochrony, od dnia wejścia w życie niniejszych dyrektyw szczególnych.

3. Sprzęt radiowy, używany przez radioamatorów w rozumieniu art. l, definicji 53 przepisów radiokomunikacyjnych Międzynarodowej Konwencji Telekomunikacyjnej, jest wyłączony z zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy, o ile dany aparat nie jest ogólnie dostępny w obrocie.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie przyjmują wszelkie właściwe środki w celu zapewnienia, aby aparaty określone w art. 2 mogły być wprowadzane do obrotu lub do użytku tylko wówczas, gdy spełnią wymogi przewidziane w niniejszej dyrektywie, z zastrzeżeniem, że są odpowiednio zainstalowane i utrzymywane oraz są używane do celów, do których są przeznaczone.

Artykuł 4

Aparaty określone w art. 2 muszą być tak zbudowane, aby:

a) wywoływane przez nie zakłócenia elektromagnetyczne nie przekraczały dozwolonego poziomu radiowego i telekomunikacyjnego sprzętu oraz aby inne aparaty działały zgodne z ich przeznaczeniem;

b) miały odpowiedni poziom samoistnej odporności na zakłócenia elektromagnetyczne umożliwiający im działanie zgodne z przeznaczeniem.

Podstawowe wymogi w zakresie ochrony określono w załączniku III.

Artykuł 5

Państwa Członkowskie nie utrudniają, z powodów odnoszących się do kompatybilności elektromagnetycznej, wprowadzania do obrotu i użytku na ich terytorium aparatów objętych zakresem niniejszej dyrektywy, które spełniają jej wymogi.

Artykuł 6

1. Wymogi niniejszej dyrektywy nie stanowią przeszkody dla zastosowania przez Państwa Członkowskie następujących środków specjalnych:

a) środki do użytku i stosowania aparatów instalowanych w szczególnych miejscach, w celu pokonania istniejących lub przewidywanych problemów związanych z kompatybilnością elektromagnetyczną;

b) środki w odniesieniu do instalacji aparatów w celu ochrony publicznych sieci telekomunikacyjnych lub odbiorczych i nadawczych stacji, stosowanych do celów bezpieczeństwa.

2. Bez uszczerbku dla dyrektywy 83/189/EWG, Państwa Członkowskie informują Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie o szczególnych środkach, przyjętych w zastosowaniu ust. 1.

3. Szczególne środki uznane za uzasadnione zawarte są we właściwym obwieszczeniu Komisji *w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 7

1. Państwa Członkowskie zakładają zgodność z wymogami w zakresie ochrony określonymi w art. 4, w przypadku aparatu, który jest zgodny:

a) z odpowiednimi normami krajowymi stanowiącymi transpozycję norm zharmonizowanych, których numery referencyjne zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*. Państwa Członkowskie publikują numery referencyjne takich norm krajowych;

b) lub z odpowiednimi normami krajowymi określonymi w ust. 2, o ile w obszarze objętym przez takie normy nie ma norm zharmonizowanych.

2. Państwa Członkowskie przekazują Komisji teksty norm krajowych określonych w ust. 1 lit. b), które ich zdaniem spełniają wymogi w zakresie ochrony określone w art. 4. Komisja przesyła te teksty niezwłocznie do innych Państw Członkowskich. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 8 ust. 2 zawiadamia ona Państwa Członkowskie o normach krajowych, w odniesieniu do których istnieje domniemanie zgodności z wymogami w zakresie ochrony, określonymi w art. 4.

Państwa Członkowskie publikują numery referencyjne tych norm. Komisja publikuje te numery referencyjne w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

3. Państwa Członkowskie przyjmują, że jeżeli producent nie zastosował lub zastosował tylko częściowo normy określone w ust. l, lub jeżeli takie normy nie istnieją, aparaty uznaje się za spełniające wymogi w zakresie ochrony, gdy ich zgodność z tymi wymogami zostanie uwierzytelniona przez świadectwo przewidziane w art. 10 ust. 2.

Artykuł 8

1. W przypadku gdy Państwo Członkowskie lub Komisja uzna, że zharmonizowane normy określone w art. 7 ust. 1 lit. a) nie spełniają całkowicie wymogów w zakresie ochrony, określonych w art. 4, zainteresowane Państwo Członkowskie lub Komisja kieruje sprawę przed stały komitet ustanowiony w dyrektywie 83/189/EWG, dalej zwany „Komitetem". Komitet wyraża opinię bezzwłocznie.

Po otrzymaniu opinii Komitetu, Komisja możliwie jak najszybciej informuje Państwa Członkowskie, czy dane normy należy wycofać, całkowicie lub częściowo, z publikacji określonych w art. 7 ust. 1 lit. a).

2. Po otrzymaniu informacji określonych w art. 7 ust. 2, Komisja zasięga opinii Komitetu. Po uzyskaniu takiej opinii Komisja możliwie jak najszybciej powiadamia Państwa Członkowskie, czy dana norma korzysta z domniemania zgodności, i jeżeli tak, czy odniesienia do niej są publikowane na szczeblu krajowym.

Jeżeli Komisja lub Państwo Członkowskie uzna, że norma krajowa nie spełnia już warunków koniecznych do domniemania zgodności z wymogami w zakresie ochrony określonymi w art. 4, Komisja zasięga opinii Komitetu, który bezzwłocznie wydaje swoją opinię. Po otrzymaniu takiej opinii Komisja możliwie jak najszybciej powiadamia Państwa Członkowskie, czy dana norma nadal korzysta z domniemania zgodności, a jeżeli nie, że należy ją wycofać, całkowicie lub częściowo, z publikacji określonej w art. 7 ust. 2.

Artykuł 9

1. W przypadku gdy Państwo Członkowskie ustali, że aparat, który zaopatrzony jest w świadectwo określone w art. 10 nie spełnia wymogów w zakresie ochrony określonych w art. 4, podejmuje właściwe środki do wycofania aparatu z rynku, zakazania wprowadzania go do obrotu lub ograniczenia jego swobodnego przepływu.

Zainteresowane Państwo Członkowskie niezwłocznie powiadamia Komisję o takich środkach, wraz z podaniem przyczyn swej decyzji oraz, w szczególności, informację, czy brak zgodności jest spowodowany:

a) niespełnieniem wymogów w zakresie ochrony określonych w art.. 4, gdy aparat nie odpowiada normom określonym w art. 7 ust. l;

b) nieprawidłowym stosowaniem norm określonych w art. 7 ust. 1;

c) brakami w samych normach określonych w art. 7 ust. 1.

2. Komisja możliwie jak najszybciej zasięga opinii zainteresowanych stron. Jeżeli po uzyskaniu takiej opinii Komisja stwierdzi, że podjęte działania są uzasadnione, informuje o tym niezwłocznie Państwo Członkowskie, które podjęło działania oraz pozostałe Państwa Członkowskie.

W przypadku gdy decyzja określona w ust. 1 uzasadniona jest brakami w normach, a Państwo Członkowskie, które przyjęło środki, zamierza je podtrzymać, Komisja, po zasięgnięciu opinii stron, w terminie dwóch miesięcy kieruje sprawę do Komitetu oraz wszczyna procedury określone w art. 8.

3. W przypadku gdy aparat, który nie spełnia wymogów, zaopatrzony jest w świadectwo określone w art. 10, właściwe Państwo Członkowskie podejmuje właściwe czynności wobec autora świadectwa oraz powiadamia o tym Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie.

4. Komisja zapewnia, aby Państwa Członkowskie były informowane o postępach i wynikach tej procedury.

Artykuł 10

1. W przypadku aparatów, do których producent zastosował normy określone w art. 7 ust. 1, zgodność aparatu z niniejszą dyrektywą uwierzytelnia się za pomocą deklaracji zgodności WE, wystawionej przez producenta lub jego upoważnionego przedstawiciela prowadzącego działalność we Wspólnocie. Deklarację należy przechowywać do dyspozycji właściwych władz przez dziesięć lat od wprowadzenia aparatów do obrotu.

Producent lub jego upoważniony przedstawiciel prowadzący działalność we Wspólnocie umieszcza również znak zgodności WE na aparacie lub na opakowaniu, instrukcji obsługi czy karcie gwarancyjnej.

W przypadku gdy producent ani jego upoważniony przedstawiciel nie prowadzą działalności we Wspólnocie, powyższy obowiązek przechowywania deklaracji zgodności WE w celu udostępnienia jej spoczywa na osobie wprowadzającej aparat na rynek wspólnotowy.

Postanowienia dotyczące deklaracji zgodności WE i znaku WE są wymienione w załączniku I.

2. W przypadku aparatów, do których producent nie zastosował lub zastosował tylko częściowo normy określone w art. 7. ust. 1 albo brak jest takich norm, producent lub jego upoważniony przedstawiciel prowadzący działalność we Wspólnocie, jak tylko aparat zostanie wprowadzony do obrotu, przechowuje do dyspozycji właściwych władz dokumentację techniczną. Dokumentacja opisuje aparat, określa procedury stosowane w zapewnieniu zgodności aparatu z wymogami w zakresie ochrony określonymi w art. 4 oraz zawiera sprawozdanie techniczne lub certyfikat, uzyskany od właściwego organu.

Dokumentację przechowuje się do dyspozycji właściwych władz przez dziesięć lat od wprowadzenia aparatu do obrotu.

W przypadku gdy producent ani jego upoważniony przedstawiciel nie prowadzą działalności we Wspólnocie, powyższy obowiązek przechowywania dokumentacji technicznej w celu udostępnienia jej spoczywa na osobie wprowadzającej aparat na rynek wspólnotowy.

Zgodność aparatów z tymi opisanymi w dokumentacji technicznej uwierzytelnia się zgodnie z procedurą przewidzianą w ust. 1.

Z zastrzeżeniem przepisów tego ustępu, Państwa Członkowskie przyjmują, że taki aparat spełnia wymogi w zakresie ochrony określone w art. 4.

3. W przypadku gdy normy określone w art. 7 ust. 1 jeszcze nie istnieją i bez naruszania przepisów ust. 2 niniejszego artykułu, dany aparat może, na zasadzie tymczasowości najdalej do dnia 31 grudnia 1992 r., nadal podlegać krajowym regulacjom, obowiązującym w dniu przyjęcia niniejszej dyrektywy, z zastrzeżeniem, że regulacje te są zgodne z postanowieniami Traktatu.

4. Zgodność aparatów podlegających art. 2 ust. 2 dyrektywy 86/361/EWG z przepisami niniejszej dyrektywy uwierzytelnia się zgodnie z procedurą ustanowioną w ust. 1, po uzyskaniu przez producenta lub jego upoważnionego przedstawiciela prowadzącego działalność we Wspólnocie, certyfikatu badania typu WE, dotyczącego danego aparatu i wystawionego przez jedną z jednostek notyfikowanych, określonych w ust. 6 niniejszego artykułu.

5. Zgodność aparatów przeznaczonych do transmisji połączeń radiowych, określonych w Konwencji Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego, z przepisami niniejszej dyrektywy uwierzytelnia się zgodnie z procedurą ustanowioną w ust. l, po uzyskaniu przez producenta lub jego upoważnionego przedstawiciela prowadzącego działalność we Wspólnocie, certyfikatu badania typu WE, dotyczącego danego aparatu i wystawionego przez jedną z jednostek notyfikowanych, określonych poniżej w ust. 6.

Przepis ten nie ma zastosowania do powyższych aparatów, gdy są one skonstruowane i przeznaczone wyłącznie dla radioamatorów w rozumieniu art. 2 ust. 3.

6. Każde Państwo Członkowskie notyfikuje Komisji i pozostałym Państwom Członkowskim właściwe władze, określone w niniejszym artykule, oraz organy odpowiedzialne za wystawianie certyfikatów badań typu WE, określone w ust. 4 i 5. Komisja w celach informacyjnych publikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* listę tych władz i organów oraz zapewnia jej aktualizację.

Taka notyfikacja stanowi, czy dane organy są właściwe dla wszystkich aparatów, podlegających niniejszej dyrektywie, czy też ich odpowiedzialność ograniczona jest do niektórych, szczególnych obszarów.

Przy ocenie organów, które mają zostać zgłoszone, Państwa Członkowskie stosują kryteria wymienione w załączniku II.

Organy spełniające kryteria oceny ustalone na podstawie odpowiednich zharmonizowanych norm, uznaje się za spełniające kryteria wymienione powyżej.

Państwo Członkowskie musi wycofać swoje zatwierdzenie w przypadku gdy stwierdzi, że zgłoszony przez nie organ przestaje spełniać kryteria wymienione w załączniku II. Niezwłocznie powiadamia o tym Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie.

Artykuł 11

Dyrektywy 76/889/EWG i 76/890/EWG tracą moc z dniem 1 stycznia 1992 r.

Artykuł 12

1. Państwa Członkowskie przyjmują i publikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do zapewnienia zgodności z niniejszą dyrektywą w terminie do dnia 1 lipca 1991 r. Informują o tym Komisję.

Państwa Członkowskie stosują niniejsze przepisy od dnia 1 stycznia 1992 r.

2. Państwa Członkowskie przekazują Komisji teksty przepisów prawa krajowego, które zostaną przyjęte w zakresie objętym niniejszą dyrektywą.

Artykuł 13

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 maja 1989 r.

W imieniu Rady

P. SOLBES

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

1. **Deklaracja zgodności WE**

Deklaracja zgodności WE musi zawierać:

— opis aparatu, którego dotyczy,

— odniesienie do specyfikacji, na podstawie której deklarowana jest zgodność oraz, w miarę potrzeby, środki krajowe, przyjęte w celu zapewnienia zgodności aparatów z przepisami niniejszej dyrektywy,

— wskazanie sygnatariusza, upoważnionego do podejmowania zobowiązań w imieniu producenta lub wskazanie jego upoważnionego przedstawiciela,

— gdzie stosowne, odniesienie do certyfikatu badania WE, wystawionego przez jednostkę notyfikowaną.

2. **Znak zgodności CE**

— Znak zgodności CE składa się z określonego poniżej skrótu literowego CE oraz z liczby określającej rok, w którym znak ten został dołączony.

— Gdzie stosowne, znak ten powinien zawierać szczególny skrót literowy, używany przez jednostkę notyfikowaną wystawiającą certyfikat badania typu WE.

— W przypadku gdy aparaty podlegają innym dyrektywom, które przewidują znak zgodności CE, zastosowanie znaku CE wskazuje również na zgodność z odpowiednimi wymogami takich dyrektyw.

ZAŁĄCZNIK II

Kryteria oceny jednostek notyfikowanych

Jednostki wyznaczone przez Państwa Członkowskie muszą spełniać następujące minimalne warunki:

1. dostępność personelu oraz niezbędnych środków i wyposażenia;
2. kompetencje techniczne i uczciwość zawodowa pracowników;
3. niezależność pracowników i personelu technicznego w wykonywaniu zadań, sporządzania raportów, wystawiania certyfikatów i wykonywania funkcji kontrolnych przewidzianych w niniejszej dyrektywie, od wszelkich środowisk, grup lub osób, które bezpośrednio lub pośrednio są zainteresowane danym produktem;
4. zachowywanie tajemnicy zawodowej przez personel;
5. posiadanie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, jeżeli na mocy przepisów prawa krajowego odpowiedzialność taka nie spoczywa na państwie.

Spełnienie warunków wymienionych w pkt 1 i 2 podlega okresowej kontroli, przeprowadzanej przez właściwe władze Państw Członkowskich.

ZAŁĄCZNIK III

Przykładowy wykaz podstawowych wymogów w zakresie ochrony

Najwyższe zakłócenie elektromagnetyczne powodowane przez aparaty jest ustalone w taki sposób, aby nie utrudniało ono używania, w szczególności następujących urządzeń:

a) domowe odbiorniki radiowe i telewizyjne

b) przemysłowy sprzęt produkcyjny

c) przenośny sprzęt radiowy

d) handlowy sprzęt radiowy i radiotelefoniczny;

e) aparatura medyczna i naukowa

f) sprzęt technologii informatycznej

g) domowe urządzenia i elektroniczny sprzęt gospodarstwa domowego

h) radiowe urządzenia lotnicze i morskie

i) elektroniczny sprzęt edukacyjny

j) sieci i aparaty telekomunikacyjne

k) nadajniki radiowe i telewizyjne

l) lampy fluoroscencyjne i inne źródła światła.

Aparaty, zwłaszcza te określone w lit. a)–l), powinny być tak skonstruowane, aby mieć odpowiedni poziom elektromagnetycznej odporności, w zwykłym środowisku kompatybilności elektromagnetycznej, w którym przewiduje się pracę aparatu, charakteryzowały się odpowiednim poziomem odporności na zakłócenia elektromagnetyczne, aby mogły działać bez przeszkód, przy uwzględnieniu poziomu zakłóceń powodowanych przez aparaty odpowiadające normom ustanowionym w art. 7.

W załączanej do urządzenia instrukcji obsługi należy umieścić informacje niezbędne do umożliwienia używania zgodne z jego przeznaczeniem.